

Можеше ли той да се бои отъ едно повръщане за настѣпателно дѣйствиe отъ страна на противника, когато, споредъ признанието на самитѣ руски офицери, той билъ всѣцѣло обвзетъ отъ паника?

Разбира се, че не!

Ахъ! какъвъ чудесенъ резултатъ би достигналъ Османъ-паша: би разрушилъ моста на Дунава и всичко, което би останало на нашия брѣгъ, щѣше да го прибере въ плѣнъ . . . и, — безъ да се гледа на огромнитѣ източници, съ които разполага великата руска империя — кой знае, какво би станало! На всѣки случай, войната тогава би приела по-малко тежестъ обратъ за насъ!

Прѣди да се повърнемъ пакъ къмъ поста си при маршала Мехмедъ-Али въ Източната армия, ще кажемъ че, слѣдъ второто Плъвенско сражение, щомъ като прѣнебрѣгнахме прѣслѣдването, стана абсолютно необходимо да отстъпимъ, и да отстъпимъ колкото се можеше по-скоро; защото, не трѣбваше никакъ да се съмнѣваме, че руситѣ ще се повърнатъ отново да атакуватъ, щомъ като имъ се даде всички възможностъ за това. Османъ-паша, вслѣдствие вече на своя вториченъ успѣхъ, трѣбваше да промѣни позицията си. Надѣвамъ се, че нѣма да ми се вмѣни въ голѣмъ грѣхъ, ако открия тукъ още една скоба за ново отстъпление: то е твърдѣ важно като упражнение върху картата. (в. схема № 7 на стр. 122).

Да, ние твърдимъ, че Османъ-паша трѣбваше да промѣни позицията си; но той можеше да направи и друго, още по-добро нѣщо, което бѣше въ рѣцѣтъ му и можеше да го направи, щомъ като не искаше да прѣслѣдва противника си, а именно: незабавно да трѣгне прѣзъ Ловечъ за Севлиево и, — единъ пътъ стигналъ въ Севлиево — да атакува въ флангъ цен-